

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: I. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2012, č.j. MV-3696-4/SO-2011,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 5.1.2012, č.j. MV-3696-4/SO-2011, a Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Ústí nad Labem, oddělení povolování pobytu, ze dne 19.10.2010, č.j. CPUL-06672-11/CI-2010-044063, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 16 826,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2012, č.j. MV-3696-4/SO-2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem, oddělení povolování pobytu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19.10.2010, č.j. CPUL-06672-11/CI-2010-044063, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce, že se žalobci podle ustanovení § 44a odst. 3 ve vztahu k ustanovení § 35 odst. 3 a v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání

neprodluhuje a zároveň byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a dle názoru žalobce je projevem libovůle žalovaného. Žalobce konkrétně namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a zároveň v rozporu s ustanovením § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu. K neprodlení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu došlo, neboť žalobce údajně neplní účel pobytu. Tuto skutečnost však žalovaný dovozuje, jak ze samotného vyjádření účastníka řízení, tak ze zpráv okresní správy sociálního zabezpečení, dle kterých došlo k registraci žalobce u tohoto orgánu až od 14.7.2010. S touto argumentací se žalobce nemůže ztotožnit, neboť ke splnění podmínek ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu je třeba mít postaveno najisto, že cizinec aktuálně neplní účel pobytu, a to v rámci předmětného řízení. Z rozhodnutí pak zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce v době, kdy bylo vedeno řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, účel pobytu plnil, tedy podnikal. Řízení o žádosti bylo totiž zahájeno dne 18.8.2010, přičemž registrace u okresní správy sociálního zabezpečení je evidována od dne 14.7.2010. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že k tomu, aby bylo možno v jeho případě aplikovat ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu by bylo třeba prokázat, že až do doby vydání konečného rozhodnutí ve věci nepodnikal. Tuto argumentaci uplatňuje i žalovaný, který v případech, kdy cizinec v průběhu vedeného řízení začne podnikat, neaplikuje ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, ale ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu. Žalovaný tak postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání a tedy v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce měl zcela zásadní a pochopitelné důvody k tomu, že nemohl v předmětnou dobu účel pobytu plnit. Tyto skutečnosti řádně v rámci vedeného řízení prokázal, a kdyby žalovaný aplikoval ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu je nepochybné, že by se musel zabývat i přiměřeností rozhodnutí v souvislosti se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Právě vážné zdravotní problémy a péče o vážně nemocnou manželku jsou zásadní skutečností, která musela mít vliv na hodnocení objektivního jednání v podobě neplnění účelu pobytu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgán je povinen zkoumat, zda cizinec, který má na území České republiky vydáno povolení k pobytu, splňuje všechny podmínky pro povolení k pobytu. Důvodem pro neudělení prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo zjištění, že žalobce nepodnikal celou dobu, po kterou mu byl pobyt za tímto účelem povolen a neplnil tedy účel pobytu. Plnění účelu pobytu musí být naplněno rovněž fakticky. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 80/2011, sp. zn. 7 As 82/2011. Z dikce zákona o pobytu vyplývá, že povolený pobyt je úzce spjat s jeho účelem a neplnění tohoto účelu po celou dobu povoleného pobytu zakládá skutečnost, která v souladu s uvedeným zákonem odůvodňuje neprodlení příslušného povolení k pobytu. Pokud je tedy cizinci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, pak by tento pobyt měl být po celou dobu fakticky využíván a měl by být po celou dobu plněn jeho účel. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 žalovaný připomněl, že právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo náleží jen občanům České republiky. Neplnění účelu pobytu, resp. povinností spojených s podnikáním představuje

závažnou překážku pobytu cizince na území a je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužením jeho platnosti.

V replice žalobce uvedl, že v době, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí již žalobce veškeré svoje povinnosti plnil. Toto tvrzení vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V daném případě žalobce v době vydání rozhodnutí žalobce již více než tři měsíce plnil účel svého pobytu a tak nebylo možno jeho žádost zamítnout podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu. Dále žalobce odkázal k potvrzení svého právního názoru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2012, sp. z.n. 3 As 15/2012.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a repliku a připustil, že žalobce po určitou dobu neplnil účel pobytu na území ČR, avšak pro daný případ je podstatné to, že v době rozhodování správních orgánů obou stupňů tento účel plnil. Proto v případě žalobce byla vyloučena aplikace ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, přičemž v úvahu přicházela případná aplikace ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 téhož zákona, ani tato aplikace dotyčných ustanovení však u žalobce nepřicházela v úvahu, když u žalobce by tato aplikace nebyla přiměřená, a to s ohledem na to, že žalobce po jistou dobu neplnil účel svého pobytu na území ČR pro kritický zdravotní stav své manželky a také pro velmi špatný svůj zdravotní stav. Z tohoto důvodu u žalobce byla dána jiná závazná překážka bránící mu v dlouhodobém pobytu na území ČR. Závěrem navrhl vyhovění žalobě.

Žalovaný se z jednání omluvil a výslovně souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil, že žalobce podal dne 18.8.2010 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně založil své zamítavé stanovisko na tom, že bylo zjištěno, že v registraci správy sociálního zabezpečení nebyl žalobce od dne 1.12.2008 od dne 14.7.2010 registrován, ač je to v případě, že výdělečnou činnost žalobce vykonává podle § 9 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jeho povinností. Dále vyšel správní orgán I. stupně z vyjádření žalobce doloženého lékařskými zprávami, že žalobce od roku 2008 trpí onemocněním žaludku s tím, že je mu doporučeno nevykonávat těžké fyzické práce. Žalobce v řízení uvedl, že se musel od srpna 2009 starat o nemocnou manželku. Tím bylo podle správního orgánu I. stupně potvrzeno, že žalobce samostatnou výdělečnou činnost nevykonává, a navíc jeho žádost o

prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu byla podána krátce poté, co žalobce svoji registraci u okresní správy sociálního zabezpečení obnovil. Podanou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze tedy dle správního orgánu I. stupně považovat za účelovou. Žalovaný se s právním hodnocením skutkového stavu správním orgánem I. stupně ztotožnil a uvedl, že žalobce neplnil po celou dobu povoleného pobytu účel, přičemž mu byl tento pobyt povolen. Pro toto posouzení není relevantní, zda měl k tomuto konání nějaké důvody, neboť ustanovení, podle něhož je rozhodováno, neumožňuje přihlížet k důvodům, pro něž žadatel nepodnikal po celou dobu, po kterou mu byl pobyt povolen.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu, ve znění účinném do 31.12.2010, vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu, ve znění účinném od 1.1.2011, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Zatímco rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v této věci bylo vydáno podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, žalobce tvrdí, že na něj mělo být aplikováno ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu, tak jako v jiných případech vedených u žalovaného.

K aplikaci výše uvedených ustanovení zákona o pobytu se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, z jehož judikatury lze v daném případě vycházet.

Předně je nutno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, 7 As 21/2008, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „*ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu možnost správního uvážení. Citovaná ustanovení tak stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech případu.*“

Vzhledem ke stejné konstrukci ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) lze konstatovat, že ani v případě, že cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt udělen, nemá správní orgán možnost zohlednit důvody, pro něž nedošlo k plnění účelu, ale musí zrušit, resp. neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto směru je úvaha žalovaného i správního orgánu I. stupně správná. Otázkou však zůstává, zda lze ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu v daném případě aplikovat.

V rozsudku ze dne 27.12.2011, 7 As 82/2011, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Názor stěžovatele, že jen formální ukončení podnikatelské činnosti by bylo důvodem pro postup ve smyslu ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je vzhledem k uvedenému nesprávný a neodpovídá smyslu a účelu citovaného zákona.... Bylo mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že stěžovatel nikdy v materiálním slova smyslu nepodnikal a pokračování v podnikatelské činnosti deklaruje pouze za účelem prodloužení povolení k pobytu.*“

Nejvyšší správní soud ve skutkově podobném případě jako je kauza žalobce v rozsudku ze dne 19.1.2012, 9 As 80/2011, www.nssoud.cz, uvedl: „*...důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona.... plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. ... Stěžovatel tak dle svého vyjádření vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen.*“ Toto rozhodnutí bylo aprobováno i Ústavním soudem usnesením ze dne 31.5.2012, I. ÚS 1387/12, www.usoud.cz.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2012, 3 As 15/2012, www.nssoud.cz, se týká případu, ve kterém rovněž nebyla na žádost cizince prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobce fakticky nepodnikal a do evidence okresní správy sociálního zabezpečení se jako osoba samostatně výdělečně činná přihlásil až několik měsíců pře uplynutím doby povoleného dlouhodobého pobytu. Nejvyšší správní soud uvedl, „*že přisvědčil námitce stěžovatele [v tomto řízení žalovaný – pozn. soudu], že § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Za této situace přichází v úvahu jedině posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

Žalovaný ve věci sp. zn. 3 As 15/2012 zjevně zastával opačný právní názor, než v daném případě, neboť v rekapitulaci jeho kasační stížnosti je uvedeno: „*...skutečnost, že se*

žalobce dne 30.6.2008 odhlásil z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné a oznámil, že přestal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost a opětovně se přihlásil až dne 1.2.2010, představuje podle právního názoru stěžovatele tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., která odůvodňuje neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“ Následně mu v jeho právní argumentaci dal Nejvyšší správní soud za pravdu.

Na základě shora uvedeného je nutno konstatovat, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu lze aplikovat pouze v případech, ve kterých cizinec neplní účel pobytu v době rozhodování správního orgánu. Jestliže cizinec po převážnou dobu dlouhodobého pobytu neplní účel, pro nějž mu byl dlouhodobý pobyt udělen, avšak v době rozhodnutí správního orgánu již účel pobytu plní, je na místě aplikovat ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu ve spojení s ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu [v současnosti ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu]. V takovém případě však musí správní orgán individuálně hodnotit dopady neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince. V úvahu pak musí brát veškeré skutečnosti v tomto směru zjištěné v průběhu správního řízení a podle okolností případu může dlouhodobý pobyt neprodloužit (srov. rozsudek NSS ze dne 10.2.2011, 2 As 104/2010, www.nssoud.cz).

V daném případě založily správní orgány své rozhodnutí na úvaze, že žalobce po určitou dobu dlouhodobého pobytu neplnil účel tohoto pobytu, což sám přiznal, neboť se léčil mimo území České republiky a následně se staral o svou manželku, a tak je nutno mít za to, že žalobce neplní účel pobytu a je třeba aplikovat bez dalšího ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu.

Soud poukazuje, že nebylo však nijak zpochybněno tvrzení žalobce, že ode dne registrace u okresní správy sociálního zabezpečení předcházející vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně již opět podniká a účel svého pobytu v době rozhodování o jeho žádosti plní. Je nutno poukázat na to, že samotná registrace cizince jako osoby samostatně výdělečně činné neznamená, že cizinec skutečně podniká a plní i účel svého pobytu. Tak je tomu i v daném případě, neboť nelze bez dalšího přijmout tvrzení žalobce, že již účel svého pobytu plní jen proto, že se již opět registroval u okresní správy sociálního zabezpečení. Nicméně v daném případě nebyla faktická plnění účelu jeho pobytu v daném správním řízení vůbec zkoumána a je třeba konstatovat, že správní orgán I. stupně i žalovaný nesprávně vyložili a aplikovali ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které na daný případ za dosud zjištěných skutkových okolností nedopadá. Na daný případ by mohlo být toto ustanovení aplikováno jen v případě, že by bylo zjištěno, že žalobce i přes svou registraci a tvrzení ve skutečnosti stále nepodniká. V případě, že bude v novém řízení zjištěno, že již žalobce podniká a plní tak účel svého pobytu, bude na místě zkoumat dopady jaké případné neprodloužení dlouhodobého pobytu a opuštění České republiky bude mít dopady do jeho soukromého či rodinného života, a poté případně postupovat podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Ze shora uvedeného vyplývá, že se žalovaný dopustil nezákonnosti aprobeváním nesprávného závěru správního orgánu I. stupně spočívajícího v nesprávném výkladu zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že touto nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud obě rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a odst. 3 s.ř.s. a podle § 78

odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 826,- Kč, která se skládá z částky 4.000,- Kč za zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000,- Kč (žaloba) a 1.000,- Kč (odkladný účinek), z částky 6.300,- Kč za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Petrem Václavkem [převzetí věci, podání žaloby, replika podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], dále z částky 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby poskytnuté zástupcem Mgr. Petrem Václavkem [účast u jednání soudu dne 2.4.2014 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013] z částky 1.200,- Kč za s tím související čtyři paušály po 300,- Kč, z částky 2226,- Kč odpovídající 21% DPH z částek mimo soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. dubna 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu